

Najmilšia klinika CINRE, všetci jej skvelí zamestnanci na čele pána riaditeľa Vuleva!

Dnes sú to dva mesiace od nášho prvého stretnutia. Odvtedy na Vás všetkých nedokážem prestať myslieť. V jednu sekundu život zmení svoj kurz a vtedy ste tu Vy, vždy pripravení obdivuhodní anjeli. Nevieť ako inak Vás nazvať, aby som vyjadrila rešpekt a úctu, ktorú ku Vám všetkým cítim. Svoje myšlienky zvyknem písať tradične na papier, no tentokrát som sa rozhodla pre elektronickú formu, aby sa o Vašej láskavosti, spoľahlivosti, múdrosti a neskutočnej vytrvalosti dozvedeli aj ďalší ľudia, prehľadnejšie a jednoduchšie. Pre Vás som možno len jedna z mnohých, no Vy ste pre mňa nezabudnuteľní. Neutíchajúca inšpirácia. Všetko to pre mňa „strašné a zlé“ sa zrazu vďaka Vašej starostlivosti stalo príjemnejším. Upokojili ste ma, keď som mala strach, podopreli ste ma, keď som nevládala chodiť, umyli ste ma, keď som to sama nedokázala. A samozrejme vykonali úspešnú operáciu mojej mozgovej cievy. (Cítim sa dobre, hoci bývam unavená a nepíšem možno už s takou rezkosťou). Som šťastná, že žijem. Vďaka Vám. Váženy lekárske tímy, ďakujem Vám za ľudskosť a profesionalitu, ďakujem Vám za všetky tie Vaše roky štúdia a neustáleho sa vzdelávania, ďakujem Vám za Vaše nadšenie a vášeň pre toto

povolanie, ďakujem za zodpovedanie všetkých mojich (možno často absurdných) otázok. Ďakujem Vám za všetko a ešte oveľa viac (na mnoho vecí si isto nespomínam). Ďakujem Vám, slečny/panie na recepcii, že ste ma vždy navigovali, keď som blúdila myslou aj telom po klinike. (Ešte sa k Vám do Cinre chystám tento december, už snáď vďaka Vám tentokrát trafím všade) A že ste odovzdali moju vďaku aj pánovi riaditeľovi Vulevovi, keď som z kliniky odchádzala.

Ďakujem Vám, milé neurologické oddelenie, že ste vždy počuli môj zvonček. Že ste ma pekne privítali u Vás na klinike a trpezlivo mi všetko vysvetlili. Videla som Vašu prácu, Vašu dennú aj nočnú realitu, stres aj zhon. Ďakujem Vám, že napriek všetkému ste sa ku každému pacientovi správali s láskou a úctou na perách.

Ďakujem Vám, pani sanitárky, že ste mi nosili deň za dňom jedlo, že ste mi prezliekali posteľ a robili všetku tú ťažkú prácu, o ktorej sa málokedy hovorí. Máte môj obdiv. Ďakujem Vám, pani upratovačka, že každé ráno popri upratovaní prehodíte s pacientami pár slov. Aj vďaka Vám sa človek cíti ako človek. Ste nenahraditeľná.

Ďakujem rovnako aj anesteziologickému a operačnému tímu. Keď som čakala na chodbe na svoj výkon a počula som ten živý ruch, raz za čas niekoho z Vás na sekundu zazrela... Hovorila som si, akí ste neskutoční. Ako je možné, že sa na jednom mieste stretlo toľko úžasných ľudí zapalených pre jednu spoločnú vec? Ďakujem Vám všetkým za psychickú podporu a pomoc, ktorú som tak veľmi potrebovala. Nepamätám si bohužiaľ Vaše mená, no pamätám si ten pocit a verím, že aj vy, v hĺbke svojho srdca, cítite teplo, keď si spomenie na svojich pacientov.

Ďakujem vzácnemu mužovi, snáď si spomínam dobre - Romanovi (ak si moja pamäť neprikrášľuje, bolo to často samé Romanko sem, Romanko tam), ktorý ma odvážal a zase privádzal všade, kam bolo treba. Vždy ste boli veľmi milý a chápaný. A v neposlednom rade samozrejme z celého srdca ďakujem oddeleniu OAIM a skvelým ľuďom v ňom. Obdivuhodné ženy a obdivuhodní muži sa stretli aby vytvorili neskutočne krásne pracovné vzťahy, pohodu

a radosť, ľuďom, ktorí v tých chvíľach prežívajú vo svojom vnútri presný opak. U Vás som bola najdlhšie. A bolo mi s Vami krásne. (Nebyť toho faktu, že mám v 26ke zakrvácaný mozog, si to s Vami aj užívam, bolo veselo, hoci sa môže zdať, že taký človek nič nevníma...) Vnímala som dosť, počula som Vaše hlasy, Vaše témy, krásny smiech, dobrú náladu... Bolo to ozdravujúce a liečivé a som veľmi rada, že tie najťažšie chvíle som mohla prežívať práve s Vami a vnímať to tak viac z nadhľadu... Len tak mimochodom, dobrá appka na učenie sa jazyka - aj toho maďarského je Duolingo. A verím, že všetci nájdete tú pravú lásku. Ste úžasné bytosti, plné lásky, pochopenia a navyše máte neskutočné mozgy napumpované informáciami. To je neodolateľná kombinácia. Navyše - nádherné hlasy! Ako nádhorne spievate. Už si nevybavím konkrétnu pieseň, no mala som pocit, že mi spieva anjel (hoci si spievala pre seba) a premýšľala som vtedy nad tým, že by sme mohli spraviť duet alebo to nahráme sólo. Bolo to fakt dobré. (Ak všetko vyjde podľa plánu, dokonca roka - ideálne už v decembri by som mala vydať s priateľom prvé EP, tak potom pošlem link) A ozaj ďakujem krásne, že ste mu vždy zdvihli telefón a povedali, čo so mnou je. Videla som už ozaj všeličo ale tak krásne zohratý tím ľudí až teraz vo Vašom Cinre. Úžasné je, že sa stále spoločne vzdelávate, plánujete spoločné špecializácie... Je to neskutočné vidieť, a poviem úprimne vidieť na Slovensku. Najkrajšie momenty boli, keď som vnímala, ako si navzájom pomáhate. Nikto sa na nikoho nevyvyšoval, každý pomohol každému, keď mohol, akoby ste boli jeden celok, akoby to bola skrátka láska. Láska nie len ku kolegom, ale aj k nám, ležiacim pacientom, vystrašeným, či sa vôbec dožijeme rána, či budeme ako pred tým, či budeme vidieť, dýchať, chodiť... Mnohé z Vás, milé sestry, ste pre mňa boli ako mamy. Môže to vyznieť rôzne, no myslím si, že v každom z nás je stále malé dieťa, bez ohľadu na vek, ktoré sa prejaví v kritických situáciách, najmä, keď pociťujeme neistotu a stach. Ďakujem Vám za Vašu trpezlivosť a lásku, s ktorou ste sa o mňa starali. A keď som videla všetky tie prístroje, lieky, iných pacientov, ešte viac som k Vám začala vzhliadať. Je až neskutočné, koľko toho viete, koľko zodpovednosti máte a s akou ľahkosťou a radosťou sa k tomu všetkému staviate. Mnohí ste mohli byť mojimi súrodencami, správali ste sa ku mne naozaj pekne. Ďakujem za požičanie nabíjačky, za občasnú small talky v rámci mojich možností a za zástenu pri umývaní, aby ma videlo nahú čo najmenej ľudí. Hoci boli v stave v akom boli a ja tiež, nakoniec mi to dodalo trocha pocitu súkromia... (Je to iné ako nudapláž, tam ide človek dobrovoľne). Boli mi vzácne úplne bežné veci, dobrá pesnička v rádiu, možnosť si umyť zuby, dotknúť sa vody... Ďakujem, že ste ma držali za ruku... Len dúfam, že som v stave, keď som bola trochu „mimo“ neurobila alebo nepovedala nikomu nič zlé. Viem to podľa iných ľudí, ktorí k Vám takí možno nevedomky boli. Ak som sa nejak previnila, prosím Vás, prepáčte mi. Dúfam naozaj, že sa nič také nestalo... Aj keď verím, že to so mnou muselo byť ťažké, najmä zo začiatku. Snažím sa nebyť strachopud a stresák, ale väčšinou ma to aj tak premôže. A vegetariánka som už od 12tich rokov, nie z rozmaru, ale z presvedčenia. Asi ste na mňa aj zabudli, ale toto som chcela ešte vyjasniť. Nie som „fajnovka“ ani nič podobné. Skrátka nejem zvieratá a vidím v tom zmysel. V podstate som pred tým 5 rokov bola vegánka, ale vedela som, že na SR v nemocnici mi bude poskytnutá maximálne vegetariánska strava. Tak občas urobím takúto výnimku, keď je to nevyhnutné. Ale mäso proste nie. Čo sa ešte týka mňa. Mám pre Vás jedno priznanie. Vyštudovala som ošetrovatelstvo. Mala som prax aj v Brne na neurologickej JIS, v Pražskom Motole na rôznych oddeleniach, operačkách... Boli to pre mňa všetko zaujímavé veci, obdivovala som sestry, ktoré tam pracovali. A vždy som túžila byť ako ony. Alebo ešte lepšie - ako Vy. Odolná, silná, odosobnená ale zároveň ľudská, láskavá, ale zároveň mať aj odstup, veselá aj napriek znalosti o diagnóze človeka, stále v pohybe, stále v strehu, bez stresu. Pomáhať ľuďom a byť s nimi. Byť dobrý človek. Ako Vy. Mňa si nakoniec našlo umenie a ja som našla jeho. Je to priestor, kde sa nemusím báť, kde nevaďí, keď dostanem epileptický záchvat, kde môžem byť slobodná taká aká som - citlivá, občas preháňam, rýchlo sa vystraším... V umení som slobodná a v umení sa nebojím. Takto predsa tiež pomáham ľuďom. Myslím si, že človek sa pre svoje povolanie musí narodiť. A som rada, že som mohla stretnúť práve Vás, ktorí ste sa preň isto narodili a veríte vo svoje rozhodnutie. Všetci ste pre mňa obrovská inšpirácia. Obdivujem Vás ako osobnosti, ktoré pomáhajú zlepšiť tento svet nie len v zdanlivo bežných maličkostiach, ale aj veľkými skutkami a náročnými rozhodnutiami. Obdivujem Vás, že ste sa napriek všetkému rozhodli zostať človekom. A že sa tak rozhodujete každý deň, keď slabším podávate pomocnú ruku, hoci sú Vaše služby náročné. Ste anjeli. Z celého srdca Vám všetkým za všetko ďakujem. Ďakujem Vám, pani fyzioterapeutka, za cvičenia a aktivity, ktoré ste pre mňa vymýšľali a za prechádzky, rozhovory, nádychy a výdychy. Ďakujem za zmenu a čerstvý vzduch, ktorý som tak veľmi potrebovala a skutočne ocenila. Dodali ste môjmu pobytu prísľub domova a normálneho života. Samozrejme ďakujem aj Vám, ktorí ste boli pre mňa fyzicky neviditeľní, no stojíte za chodom celej Cinre kliniky. Ak som náhodou niekoho nespomenula, a napriek tomu prišiel so mnou do styku, ospravedlňujem sa. Mohlo sa stať, že som skrátka zabudla. Nie preto,

že by mi to bolo ľahostajné, ale preto, lebo môj zdravotný stav bol rôzny. Každopádne som veľmi vďačná a kliniku Cinre každému vrelo odporúčam. Je to jeden obrovský zázrak. Jediný a jedinečný. A na Slovensku!

Ak ste sa dočítali až sem, veľmi ma to teší. Cítim sa byť malou súčasťou Vašich svetov a verte, že Vy jednoznačne ste súčasťou toho môjho. Ved' práve Vám vďačím za život. Za to, že môžem teraz písať tento list, že môžem spievať, tancovať, len tak si ísť zaplávať alebo vypiť čaj, porozprávať sa s kamarátkou, objasť rodičov a sestru, smiať sa, plakať, premýšľať, len tak byť s priateľom, milovať... Ďakujem Vám.

Monika Tomanovová